

СЛУЖЫЎ РАДЗІМЕ Ў НЯЛЁГКІ ЧАС

Пастаўчанін, Віктар Яўгенавіч Скурацёнак не па чутках ведае, што такое абавязак – за плячыма 25 гадоў службы ва Узброеных Сілах. Трэба ўлічыць і тое, што якраз на гэтыя гады выпалі вайна ў Афганістане, перабудова, распад Савецкага Саюза з усімі яго палітычнымі і эканамічнымі наступствамі, у тым ліку і для некалі адзіных і магутных Узброеных Сіл.

Адным з першых жыццёвых экзаменаў на мужнасць, трываласць, стойкасць і чалавечнасць для яго стаў Афганістан. На тэрміновую ваенную службу быў прызваны Пастаўскім райваенкаматам па спецыяльным набору ў чэрвені 1979 года. Пачалася яна ў вайскавай часці ў Літве, дзе навабранцы праходзілі паскораны курс падрыхтоўкі малодшых спецыялістаў. Афіцыйна савецкія войскі ў Афганістан яшчэ не былі ўведзены. Аднак кадры для будучых ваенных дзеянняў ужо рыхтавалі. І пасля заканчэння курсаў іх накіравалі бліжэй да граніцы, у Ташкенцкую вобласць. У новай часці яго назначылі намеснікам камандзіра ўзвода. Потым – чарговы перавод у вайсковую часць, якая ўваходзіла ў склад асобнай гвардзейскай дэсантна-штурмавой брыгады. Тут і спатрэбіліся тыя веды і навыкі, якія атрымаў і якія цяпер перадаваў маладым байцам. Але і самога чакала наперадзе зусім іншая служба.

Віктар Яўгенавіч выдатна памятае той дзень, 13 студзеня 1980 года, калі ён упершыню ступіў на афганскую зямлю. На верталёце іх даставілі ў Газні. Столькі новых уражанняў, і сярод іх адно, галоўнае, – гэта не кіношная, а самая сапраўдная вайна. Пад камандаваннем – дзесяць салдат, такіх жа самых хлопчыкаў. На верталёце выляталі патруляваць тэрыторыю. Ідзе караван – завісалі, зніжаліся, высаджваліся на зямлю, правяралі. Звычайныя, здавалася б, мірныя людзі са сваёй верай, звычкамі, ладам жыцця. І ніколі не ведаеш, што будзе ў наступны момант: усмешка ці аўтаматная чарга. Былі і іншыя баявыя ці звычайныя вайсковыя заданні па забеспячэнні жыццядзейнасці часці, была пастаянная небяспека ў чужой і варожай краіне.

Пры выкананні аднаго з заданняў Віктар Скурацёнак атрымаў раненне, лячыўся ў шпіталі, зноў стаў у строй. У Саюз вярнуўся ў маі. Потым ужо сталі гаварыць і пра нашы сапраўдныя страты, і пра абсурднасць той вайны, і пра тое, што нельга было ні ўводзіць, ні выводзіць савецкія

войскі, дапускаць такую стратэгічную памылку. А ім, «афганцам», трэба было пачынаць жыццё спачатку.

Былы сяржант В. Скурацёнак папрасіў накіраванне на вучобу ў школу прапаршчыкаў. Пасля яе заканчэння служыў у ракетнай дывізіі стратэгічнага назначэння, якая стаяла ў Паставах. Калі дывізію расфарміроўвалі, быў час, што ваеннаслужачыя нават зарплаты не атрымлівалі.

– Многія тады пакінулі армію, заняліся іншай справай, – успамінае Віктар Яўгенавіч, – А я вырашыў застацца. Службу прадоўжыў у авіяцыйнай эскадрыллі. Спачатку таксама было няпроста, але з цягам часу пачала паступаць тэхніка, умацоўвалася дысцыпліна. Мы стваралі ўжо новую армію суверэннай Беларусі, ахоўвалі яе граніцы, вучылі ваеннай спецыяльнасці моладзь.

Камандзір аўтамабільнага ўзвода старшы прапаршчык Б. Скурацёнак, як і ў ракетнай дывізіі, забяспечваў пастаянную гатоўнасць баявой тэхнікі. А тэхніку ён любіў і ведаў, таму і з абавязкамі спраўляўся прафесійна.

Летам мінулага года Віктар Яўгенавіч выйшаў у запас. Але без справы не застаўся. Цяперашняя яго пасада самая што ні ёсць сціплая – вартаўнік. На работу ў «Ахову» яго прынялі крыху больш за паўгода назад. За гэты непрацяглы час ён паспеў зарэкамендаваць сябе як вельмі адказны, дысцыплінаваны, добрасумленны чалавек.

А справу бацькі дастойна працягваў яго старэйшы сын Валерый, які скончыў ваенную акадэмію і цяпер займае пасаду начальніка аўтамабільнай службы ваеннага шпіталя пагранічных войскаў. Малодшы, Андрэй, вучыцца ў 8 класе СШ № 4. Яго больш вабіць камп'ютар. Ёсць у бацькі і сыноў і агульнае захапленне – тэхніка.

– Афганістан, армейская служба сфарміравалі мяне як чалавека, прывучылі не баяцца адказнасці, дабівацца пастаўленай мэты, не падводзіць тых, хто побач, – гаварыў Віктар Яўгенавіч. – Сапраўдныя мужчынскія якасці стараўся сфарміраваць і ў дзецях. Думаю, што гэта дапаможа ім у далейшым жыцці. Самае галоўнае, каб яно ў іх было сумленным, плённым і мірным.

С. Дзеравянка

На здымку: В. Я. Скурацёнак з сынамі Валерыем і Андрэем

Фота: П. Курыловіч